

„Pe ce drum să apuc în viață?”

Aceasta este întrebarea cea mai frecvent întâlnită la tinerii care se află în anii terminali de studiu liceal. Dorințele vagi și aspirațiile fără țintă nu fac decât să producă un fel de leșuială în spiritele tinere, trebuie ca aceste dorințe să se închege de îndată în mișcări și în fapte. Atunci când ai luat o bună hotărâre trebuie s-o înfăptuiești cu căldură și fără să te abați de la țintă. Jumătate din neizbânzile vieții se datorează faptului că tragem de frâu calul tocmai când el trebuie să sară.

Unul dintre motivele pentru care societatea contemporană se află în criză, este acela că oamenii își ratează chemarea, își ratează vocația. Și după ani de zile sau zeci de ani de zile după ce merg pe un anumit drum, își dau seama că nu au ajuns la împlinire și vor să renunțe la meseriile lor, unii vor să renunțe la familiile lor, alții vor să renunțe chiar la mănăstirile lor.

Sunt tineri care după ce au terminat studiile și-au dorit să se căsătorească, dar văzând că Dumnezeu nu a răspuns rugăciunii lor, consideră că au chemare spre mănăstire, intră în monahism, depun voturile monahale și după câteva luni sau câțiva ani de călugărie regretă pasul pe care l-au făcut.

În același timp există tineri iubitori de mănăstiri, de viață duhovnicească, de post, care își doresc să aleagă calea monahală și văzând că Hristos nu le-a pus înainte nici mănăstirea și nici povățuitorul duhovnicesc de care au nevoie, se căsătoresc instantaneu, iar la primele necazuri din viața de familie sunt cuprinși de deznădejde și regretă faptul că s-au căsătorit.

Să trecem de la o astfel de ratare a vocației la cei ce-și ratează vocația trăind în mijlocul lumii, dar renunțând să-și înmulțească talanții pe care i-au primit de la Dumnezeu. Trebuie să ne dăm seama de marea responsabilitate pe care o avem, pentru că talanții primiți de la Hristos nu trebuie îngropați.

Există tineri care vor să se facă medici. Există tineri care vor să se facă ingineri sau economiști sau tâmplari. Dar părinții sau rudele lor îi conving că neapărat trebuie să-L slujească pe Hristos, Care nu

poate fi slujit decât prin calea cea înaltă a teologiei, și astfel de tineri fac teologia forțați, împinși de la spate de către rude sau de către alte interese materiale. În momentul în care au terminat facultatea și astfel de tineri ajung preoți sau astfel de fete ajung profesoare de religie, fără să aibă chemare, se află într-un mare impas, într-o mare criză sufletească, ajungându-se chiar la probleme psihice.

Toate meseriile sunt bineplăcute înaintea lui Dumnezeu (în afară de prostituție care a devenit, mai nou, meserie).

Unii tineri ar vrea să facă Facultatea de Teologie, dar rudele, părinții nu îi lasă, convingându-i să facă A.S.E.-ul sau Dreptul sau Medicina că ies mai mulți bani, numai bani să iasă! Faptul că se sufocă sufletul unui om nu contează!

De asemenea, este foarte posibil ca odată ce o persoană ajunge să ocupe o meserie mai „nobilă” să fie stăpânit de mândrie, uitând de Dumnezeu și de faptul că El l-a ajutat să exceleze în meseria respectivă. Ori cunoașterea nu înseamnă nimic dacă nu-i întovărășită de bunătate, de credință în Dumnezeu și de înțelepciune. Ținta științei ar trebui să fie o mai mare maturitate a înțelepciunii, o mai mare frumusețe a caracterului, a ne face mai buni, mai fericiți, mai folositori, mai binevoitori, mai în stare de a ne jertfi pentru interesele mari ale vieții. „Nicăieri și niciodată nu ne-a cerut Hristos să fim proști. Ne cheamă să fim buni, blânzi, cinstiți, smeriți cu inima, dar nu tâmpiți(...). Domnul iubește nevinovăția, nu imbecilitatea.” (Nicolae Steinhardt - Jurnalul fericirii); „Nu inteligența e principalul ci ceea ce conduce inteligența, adică firea, inima, însușirile nobile și modul în care a crescut omul” (Dostoievski)

Cel mai important lucru este ca în viață să vrei să faci voia lui Dumnezeu și nu voia ta. Orice moment al vieții noastre, orice alegere importantă trebuie să se raporteze la aceasta: „Mi-e de folos duhovnicesc sau nu? Mă duce cu un pas spre Rai sau spre iad?”

Trebuie să ne rugăm la Dumnezeu să ne lumineze să ne recunoaștem talanții, să ne ajute să înțelegem care este drumul pe care trebuie să pornim în viață, care este drumul ce cu adevărat ne împlinește și pe noi și prin care noi le putem folosi celorlalți.

Monica PĂDURARU

clasa a XII-a D, Gr. Șc. „Regina Maria”, Dorohoi

Despre relațiile dintre rude

Putem trăi fără rude? Este o întrebare care și-ar pune-o mulți dintre noi, cred. Știm prea bine că relațiile dintre copii și părinți, frați și surori, bunici și nepoți, nore și soacre, dintre cumnați, cuscii și atâtea categorii de rude au o pondere diferită în viața afectivă.

Eu sunt singură la părinți. Abia acum îmi dau seama ce înseamnă să nu ai cu cine să vorbești atunci când ai ceva pe suflet (în afară de părinți); e totuși un sentiment nedorit. Mi-aș fi dorit să mai am o soră, dar care să fi crescut și ea o dată cu mine ca să putem discuta la vârsta asta. Dar, dacă stau bine și mă gândesc la cei care sunt mai mulți frați, care nu prea se înțeleg, care se ceartă pentru avere și nu își dau seama ca viața e scurtă, nu știu ce să mai zic. De exemplu, părinții lasă moștenirea fiului deoarece el este singurul băiat între fete. De atunci se schimbă relațiile între frați, între copii și părinți, ceea ce nu ar trebui să se întâmple, mai ales cât părinții mai trăiesc.

Noblețea creștină constă în a renunța la partea de moștenire care ni se cuvine numai pentru a păstra pacea. Unul din familie trebuie să fie mai înțelept, dar, în primul rând, se cere înțelepciune părintească, pentru ca înainte de a părăsi această lume toate problemele să fie rezolvate.

Nepăsarea față de părinți, rude, vecini, membri ai societății, este un semn al necredinței.

Realitatea este foarte dură: copiii își bat părinții, părinții își abandonează copiii, rudele nu se mai vizitează decât la interes, iar vecinii nu se cunosc unii pe alții.

Cât despre aproapele nostru, Dumnezeu ne-a lăsat următoarea poruncă care nu este greu de împlinit: „Câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor!”. Spune El, așa cum dorim să se poarte cu noi oamenii, la fel să ne purtăm și noi cu ei. Și așa cum sunt două căi care ne conduc spre virtuți, dintre care una este îndepărtarea patimilor, iar alta practicarea virtuților, Hristos ne-o propune pe cea de-a doua. Prima a arătat-o când a spus: „Ceea ce urăști tu însuși, aceea nimănui să nu faci”, iar pe cea de-a doua ne-a arătat-o cu precizie când a spus: „Câte voiți să vă facă vouă oamenii și voi să faceți lor”. Mai există o cale: „Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși”. A urî este greu și ține de neliniște, pe când a iubi este ușor și comod. Trebuie să-i iubim pe cei de un sânge cu noi!

Anamaria COȚOVANU

clasa a XII-a D- Gr. Șc. „Regina Maria”, Dorohoi

ARHIEPISCOPIA IAȘILOR
PROTOPOPIATUL DORHOI

Str. A.I.Cuza nr.20, Dorohoi, jud.Botoșani
tel./fax: 0231-610.269
e-mail: protopopiatuldorohoi@yahoo.com

Brutăria „Sf. Ioan Cassian”

Protopopiatul Dorohoi vă oferă o gamă variată de produse de panificație pentru pomeni, pomeniri, praznice, nunți, botezuri:

- Colaci mari (0,5-1,0-1,5-2,0-2,5 kg)	- 4,70 lei/kg;
- Colăcei 80 gr.	- 0,45 lei/buc;
- Franzelă 280 gr	- 0,85 lei/buc;
- Franzelă feliată 280 gr	- 0,90 lei/buc;
- Franzelă 450 gr.	- 1,30 lei/buc;
- Franzelă feliată 450 gr	- 1,40 lei/buc;
- Împletită 300 gr	- 1,10 lei/buc;
- Împletită 400 gr	- 1,50 lei/buc;
- Pâine la tavă feliată 350 gr	- 1,10 lei/buc.

Pentru comenzile ce se fac pentru înmormântări, brutăria asigură transportul GRATUIT. Persoane de contact: Preotul paroh;

Administrator, Zvîncă Iulian (tel.: 0788-857.676)

Magazinul bisericesc al Protopopiatului Dorohoi, cu sediul în Str. A.I.Cuza nr. 20, Dorohoi, jud. Botoșani Tel./Fax: 0231-610.269, oferă tuturor cumpărătorilor cărți și obiecte bisericești, și, mai nou, veșminte preotești. Vă așteptăm!